

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28.05.2015r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Mieczysław Małecki

Sędziowie: SSO Bożena Ziółkowska

SSO Leszek Matuszewski (spr)

Protokolant: apl. radcowski M. O.

przy udziale A. K. Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu, po rozpoznaniu w dniu 28.05.2015r. sprawy **B. Ś.** oskarżonego o popełnienie przestępstwa z art. 107§ 1kks, na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego we Wrześni z dnia 22.12.2014r., sygn. akt IIK 1257/13

1. zmienia zaskarżony wyrok i uniewinnia oskarżonego od popełnienia przypisanego mu przestępstwa,
2. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

L. M. M. B. Z.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Pile, wyrokiem z dnia 22 grudnia 2014 roku, sygn. akt II K 1257/13 uznał oskarżonego **B. Ś.** za winnego tego, że będąc właścicielem firmy (...)z siedzibą w B.(kod pocztowy 41-902) przy ul. (...)urządzał poza kasynem tj. w Pubie (...)M. M. (1), znajdującym się w P.przy Al. (...)w okresie od 21 czerwca 2012 roku do 28 listopada 2012 roku, wbrew przepisom art. 6 ust. 1 oraz art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19.11. 2009 o grach hazardowych (Dz. U. nr 201, poz. 1540, z późn zm.) w celach komercyjnych gry o charakterze losowym na automacie o nazwie K. (...)nr (...). przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 k.k.s. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę grzywny w wysokości 60 stawek dziennych, przyjmując wysokość stawki dziennej na kwotę 50 złotych.

W tym samym wyroku, Sąd Rejonowy uniewinnił oskarżonego M. M. (1)od tego, że jako właściciel Pubu (...)w P.przy Al. (...)wynajmując w okresie od 21 czerwca 2012 roku do 28 listopada 2012 roku powierzchnię w wyżej wymienionym lokalu, pomagał firmie (...) z B.w urządzaniu wbrew przepisom art. 6 ust. 1 oraz art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19.11.2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. nr 201, poz. 1540 z późn. Zm), gier o charakterze losowym urządzanych w celach komercyjnych na automacie o nazwie K. (...)nr (...). od przestępstwa z art. 107 § 1 k.k.s.

Na podstawie art. 30 § 5 k.k.s. orzeczono przepadek na rzecz Skarbu Państwa zabezpieczonych w sprawie dowodów rzeczowych w postaci automatu do gry o nazwie K. (...) nr (...), a także pieniędzy, które znajdowały się w jego wnętrzu w łącznej kwocie 437 zł, przekazanych na konto sum depozytowych Izby Celnej w P., przy czym w odniesieniu do wskazanego automatu zarządził jego zniszczenie.

Na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. , art. 627 k.p.k. i art. 633 k.p.k. oraz art.1, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, zasądzone od oskarżonego B. Ś. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w 1/2 części i zasądzone z tego tytułu od niego kwotę 529, 85 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych oraz wymierzono mu opłatę w wysokości 300 zł.

Na podstawie art. 113 §1 k.k.s. w związku z art. 632 pkt 2 k.p.k. w zakresie dotyczącym oskarżonego M. M. (1) kosztami postępowania obciążono Skarb Państwa.

Z wyrokiem nie zgodził się oskarżony **B. Ś.**, składając apelację. Skarżący zarzucił orzeczeniu:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na jego treść poprzez uznanie, że oskarżony popełnił zarzucany mu czyn,
- obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na jego treść, a to art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. poprzez niedokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu w zakresie dotyczącym daty jego popełnienia,
- naruszenie prawa materialnego, a konkretnie art. 1 § 2 k.k.s. poprzez nieustalenie, aby zarzucany oskarżonemu czyn posiadał jakikolwiek stopień społecznej szkodliwości, co tym samym powoduje niemożliwość stwierdzenia, że mu czyn stanowi czyn zabroniony,
- naruszenie przepisów prawa materialnego - art. 2 ust. 1 ust. 3 i ust. 5 ustawy z .listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz.U. Nr 201, póź. 1540) ich błędną interpretację, a w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie tych przepisów do stanu faktycznego ustalonego w sprawie, podczas gdy prawidłowa wykładnia powołanych przepisów wskazuje, że gry na zakwestionowanym urządzeniu nie mają charakteru losowego, a zatem wyżej wymienione nie powinny znaleźć zastosowania w sprawie,
- naruszenie prawa materialnego w postaci art. 6 ust. 1 i 4 oraz art. 14 ust. 1 o grach hazardowych poprzez ich błędną wykładnię i przyjęcie w treści orzeczenia, że organizowanie gier na zatrzymanym urządzeniu może przepisy tej ustawy oraz poprzez zastosowanie ich w sprawie w gdy przepis art. 14 ust. 1, jako uznany wprost za niezgodny z art. 1 pkt 11 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie {przepisów technicznych oraz zasady dotyczące usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U. L 204, s. 37), ostatnio zmienionej dyrektywą Rady z dnia 20 listopada 2006 r. (Dz.U. L 363, s. 81) (zwanej dalej „ dyrektywą 98/34”) nie może być stosowany przez organy władzy publicznej w i do osób prywatnych - zarówno fizycznych, jak i prawnych, a analiza orzeczenia Trybunału i powołanej Dyrektywy wskazują, że przepisy art. 6 ust. 1¹ mają taki sam charakter (tj. przepisu technicznego),
- naruszenie prawa materialnego w postaci art. 6 ust. 1, art. 14 ust. 1 ustawy o i grach hazardowych poprzez ich błędną wykładnię oraz zastosowanie i ' przyjęcie, że organizowanie gier na zatrzymanych urządzeniach może naruszać powołane przepisy tej ustawy, w sytuacji kiedy w/w przepisy są potencjalnie niezgodne z art. 2 i 7 Konstytucji oraz z art. 20 i 22 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji.

Prokurator zaskarżył wyrok na niekorzyść M. M. (1)w całości zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mających na wpływ na jego treść, że M. M. (2)nie miał wiedzy oraz świadomości, że na eksploatowanym w Pubie (...): przy Al. (...), a urządzeniu do gier o nazwie K. (...)istniała możliwość urządzania i prowadzenia gier hazardowych, gier na automatach wymagających koncesji, a związku z tym wyżej wymieniony nie miał zamiaru popełnienia czynu zabronionego i nie przewidywał możliwości jego popełnienia przy jednoczesnym uznaniu braku winy leżącej po stronie tego oskarżonego według treści przepisu art. 20 § 2 k.k.s. podczas gdy wnikliwa analiza zebranych dowodów prowadzi do wniosku przeciwnego i pozwala na przypisania M. M. (1)pomocnictwa w czerpaniu przez (...)” z siedzibą w B.korzyści materialnych z tytułu urządzania poza kasynem, w celach komercyjnych gier o charakterze losowym.

W konkluzji apelacji prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie go do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Na rozprawie odwoławczej prokurator cofnął swoją apelację.

Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 28 maja 2015 roku pozostawił apelację prokuratora bez rozpoznania, ponieważ została skutecznie cofnięta, a nie zachodziły przyczyny z art. 439 k.p.k. i 440 k.p.k. (k.267).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego B. Ś. zasługuje na uwzględnienie, skutkując uwolnieniem go od odpowiedzialności karnej za przypisane mu przestępstwo karnoskarbowe.

Zasadniczym powodem uniewinnienia podsądnego przez Sąd II instancji jest uwzględnienie zarzutu obrazy prawa materialnego, tj. art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, polegające na uzupełnieniu treści powyższego przepisu blankietowego art. 107 § 1 k.k.s. normami z art. 6 i art. 14 w/w ustawy. Rzeczone normy nie mogą stanowić podstawy prawnej pociągania do odpowiedzialności karnoskarbowej, ze względu na ich techniczny charakter zob. orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 19 lipca 2012 r. wydanego w sprawach połączonych F.i in. sygn. akt C 213/11, C 214/11 i C 217/11 oraz orzeczenia w sprawie C-65/05 Komisja przeciwko Republice Greckiej, Skazanie na tej podstawie stanowi zatem naruszenie konstytucyjnej zasady ochrony obywateli przed arbitralną i nieuzasadnioną represją karną, a techniczny charakter tych przepisów oraz ich uchwalenie z pominięciem obowiązku notyfikacji został potwierdzony przez sąd krajowy - Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku w dniu 19 listopada 2012 r. w sygn. akt III SA/Gd 493/12, III SA/Gd 519/12, III SA/Gd 560/12,

Sąd Okręgowy zwraca uwagę, że Rzeczpospolita Polska przystępując do Unii Europejskiej na mocy Traktatu Ateńskiego zawartego we dniu 16 kwietnia 2003r. (Dz. U. UE z 2003r. L 236, poz. 17 z póź. zm.) od dnia akcesji jest związana postanowieniami Traktatów założycielskich i aktów przyjętych przez Instytucje Wspólnot przed dniem przystąpienia, jak również stała się adresatem dyrektyw i decyzji w rozumieniu art. 249 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską z dnia 25 marca 1957 r.(Dz. U.WE z 2002r. C 325 ze zm.) o ile takie dyrektywy i decyzje skierowane były do wszystkich państw członkowskich. Stosownie do art. 288 akapit 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, dyrektywa wiąże każde państwo członkowskie, do którego jest kierowana, w odniesieniu do rezultatu, który ma być osiągnięty, pozostawia jednak organom krajowym swobodę wyboru form i środków. Państwo członkowskie, do którego kierowana jest dyrektywa obowiązane jest do wykonania dyrektywy w drodze ustanowienia przepisów prawa wewnętrznego, czyli jest obowiązane do wdrożenia dyrektywy. Realizacja dyrektywy jako aktu prawa unijnego polega zaś na uchwalaniu odpowiednich przepisów praw krajowego realizujących dyrektywy, ale także na ich stosowaniu i na wykładni prawa krajowego zmierzającej do efektywnego osiągnięcia jej celów . Powyższe reguły nie były respektowane w wypadku stanowienia norm prawnych stanowiących podstawę skazania podsądnego.

Rzeczpospolita Polska w akcie normatywnym o randze ustawy zakazała zachowań polegających na urządzaniu lub prowadzeniu gier losowych, gier na automatach lub zakładów wzajemnych wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia – art. 107 § 1 kks czy art. 109 kks. Są to przepisy o charakter blankietowym, ponieważ odsyłają w swej treści do przepisów ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych(Dz. U. Nr 201, póź. 1540 ze zm.), które współtworzą zespół znamion tak określonego czynu. Prawidłowe ustanowienie ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku ma zasadnicze znaczenia z punktu widzenia dopuszczalności pociągnięcia podsądnego do odpowiedzialności karnej za popełnienie występku z art. 107 § 1 k.k.s. Trybunał Europejski wyrokiem z dnia 19 lipca 2002r. wydanym w połączonych sprawach C-213/11, C 214/11 i C 217/11 wskazał, że przepisy zakazujące prowadzenia gier elektrycznych, elektromechanicznych i elektronicznych w jakichkolwiek miejscach publicznych i prywatnych z wyjątkiem kasyn, należy uznać za przepisy techniczne w myśl art. 1 pkt 11 Dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998r. ustanawiające procedurę udzielania informacji w dziedzinach norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz. U. UE.L.98.204.37 z póź. zm.) i przepisy te powinny zostać notyfikowane Komisji na podstawie art. 8 ust. 1 dyrektywy 98/34. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w orzeczeniu z dnia 19 lipca 2012r. stwierdził, że „Artykuł 1 pkt 11 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasady dotyczącej usług społeczeństwa informacyjnego, ostatnio zmienionej dyrektywą Rady z dnia 20 listopada 2006r. należy interpretować w ten sposób, że przepisy krajowe tego rodzaju jak przepisy ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych, które mogą spowodować ograniczenie, a nawet stopniowe uniemożliwienie prowadzenia gier na automatach o niskich wygranych poza kasynami i salonami gry, stanowią potencjalnie „ przepisy techniczne” w rozumieniu tego przepisu, w związku z czym ich projekt powinien zostać przekazany Komisji zgodnie z art. 8 ust. 1 akapit pierwszy wskazanej dyrektywy. Zgodnie bowiem z artykułem 1 punkt 1- 5 i 11 dyrektywy 98/34/

WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. U.L.363,s. 81), państwo, które chce wprowadzić przepisy techniczne, czyli takie, które chociażby potencjalnie mogą ograniczać unijne swobody, musi jeszcze przed ich uchwaleniem przekazać Komisji projekty takich regulacji i wskazać powody, dla których mają być wprowadzone. Co więcej, procedura notyfikacji stanowi formę swoistej „kontroli prewencyjnej” projektów prawa krajowego przez organy unijne służące sprawdzeniu czy proponowany akt prawny nie narusza postanowień traktatowych dotyczących swobodnego przepływu towarów. Jest to jedno z podstawowych zobowiązań, które przyjęły na siebie państwa przystępujące do UE związane z koniecznością ochrony swobodnego przepływu towarów. Należy dodać, że co do zasady nawet konieczność szybkiego rozwiązania określonych problemów społecznych i ochrony porządku prawnego nie uchyła obowiązku dokonania notyfikacji – wyrok ETS w sprawie C 65/05 Komisja przeciwko Republice Greckiej pkt. 64).

Tak jak już podkreślono wcześniej, prawodawca krajowy nie respektował tych warunków. Przed uchwaleniem rzeczony ustawy, nie zwrócono się o opinię na temat zgodności projektu z prawem unijnym i ustawa w zakresie omawianych przepisów nie została przedstawiona do notyfikacji Komisji Europejskiej. Notyfikację projektu aktu prawnego należy zaś traktować jak obowiązek wynikający z unijnej zasady lojalnej współpracy – art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, będącą jednym z fundamentów, na których opiera się koncepcja integracji europejskiej. Adresatami tej zasady lojalnej współpracy są wszystkie organy Rzeczypospolitej Polskiej, w tym sądy. Szybkie tempo prac nad ustawą sprawiło, iż doszło do naruszenia zasady lojalnej współpracy i konieczności poszanowania zobowiązań wynikających z członkostwa w Unii Europejskiej. Nie ulega zatem wątpliwości, zdaniem Sądu Okręgowego, że ustawa o grach hazardowych z dnia 19 listopada 2009r. uchwalona została w sposób wadliwy. W świetle utrwalonego orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości obowiązek notyfikacji jest bezwarunkowy i wystarczająco precyzyjny, aby jednostki mogły się na niego powoływać przed sądem krajowym. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w kilku sprawach, w których pojawiła się kwestia niedopełnienia wynikającego z dyrektyw obowiązku notyfikacji Komisji Europejskiej projektów krajowych regulacji prawnych, wyrażał pogląd, że konsekwencją naruszenia tego obowiązku powinno być niestosowanie nienotyfikowanej regulacji prawnej przez organy krajowe, w szczególności przez sądy – wyroki: z dnia 9 czerwca 2011r. C- 3611/10, z dnia 15 kwietnia 2010r. C-433/05, z dnia 8 września 2005r. C – 303/04, z dnia 30 września 1996r. C-194/94, z dnia 6 czerwca 2002r. C-159/00, z dnia 8 września 2005r. C-303/04).

Nie jest tak, aby Sąd krajowy nie miał kompetencji do odmowy stosowania norm prawa krajowego sprzecznych z prawem unijnym. Sąd wyrokujący w przedmiotowej sprawie jest związany także prawem unijnym przyjętym przez Rzeczpospolitą Polską jako członka Unii Europejskiej i miał obowiązek uwzględniania norm prawa unijnego, obowiązujących także Rzeczpospolitą Polską (art. 87 ustęp 1 Konstytucji RP) oraz ich wykładni przedstawionej przez Trybunał Sprawiedliwości Fundamentalną zasadą obowiązującą w porządku prawnym Unii Europejskiej jest to, iż sądy państwa członkowskich, nie powinny przyjmować innej interpretacji prawa wspólnotowego, niż ta wskazana w orzeczeniu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, zawierającym wykładnię stosowanych przepisów prawa. Organem wyłącznie właściwym do dokonywania wykładni norm prawa pierwotnego oraz pochodnego Unii Europejskiej, która poprzedza ewentualne stwierdzenie niezgodności norm prawa krajowego z prawem europejskim, jest z mocy art. 267 TFUE i art. 19 TUE Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej. W świetle dotychczasowego orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wynika, że organ stosujący prawo ma obowiązek zastosowania prawa unijnego i nie stosowania sprzecznego z nim prawa krajowego (por. wyrok w sprawie C-106/77 A.delle F. dello S.vS.). Wszystkie organy państwa, w tym również organy Służby Celnej, Prokuratura i sądy powszechne, mają wynikający z prawa UE – przede wszystkim z art. 4 ust. 3 i art. 19 TUE) obowiązek natychmiastowego powstrzymania się od zastosowania przepisów ustawy o grach hazardowych, których projektu nie notyfikowano Komisji Europejskiej wbrew dyrektywie Sąd Okręgowy orzekający w niniejszej sprawie nie podziela zatem stanowiska zawartego w orzeczeniach Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2013r. – I KZP 15/13 – OSNKW 2013, z. 12, poz. 101 czy z dnia 08 stycznia 2014r. sygn. akt IV KK 183/13, iż kwestia braku notyfikacji ustawy i wpływu tej sytuacji na możliwość stosowania ustawy nie może prowadzić do odmowy stosowania ustawy przez sądy krajowe.

Należy dodać, że to stanowisko spotkało się z szeroką krytyką zarówno w piśmiennictwie, jak również w większości nie zostało zaakceptowane w orzecznictwie sądów powszechnych: glosy autorstwa G. Grabowskiej i W. Gontarskiego oraz M. Szewczyka – Lex.el. 2014, J. Maliszewskiej – Nienartowicz – EPS z czerwca 2014r., str. 41 – 46, artykuł

M. Taborowskiego – Brak notyfikacji ustawy hazardowej a prawo karne – Radca prawny, nr 145/2014, J. Sobczak - Odmowa zastosowania przepisów technicznych przez sąd krajowy wobec unijnego obowiązku notyfikacji – Europejska Wyższa Szkoła Prawa i Administracji – Warszawa 2014 – str. 51-60 (K. 1633 – 1638 akt) i orzeczenia sądów powszechnych: Sąd Okręgowy w Kielcach – IX Ka 73/13, Sąd Okręgowy w Gliwicach – VI Ka 1029/13, Sąd Okręgowy w Łodzi – IV Ka 1599/13, Sąd Okręgowy w Płocku – V Kz 190/13, Sąd Okręgowy w Łomży – II Ka 141/14, Sąd Okręgowy w Katowicach – VI Kz 273/14. Sąd Okręgowy orzekający w niniejszej sprawie nie podziela zatem stanowiska zawartego w orzeczeniach Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2013r. – I KZP 15/13 – OSNKW 2013, z. 12, poz. 101 czy z dnia 08 stycznia 2014r. sygn. akt IV KK 183/13, iż kwestia braku notyfikacji ustawy i wpływu tej sytuacji na możliwość stosowania ustawy nie może prowadzić do odmowy stosowania ustawy przez sądy krajowe a powinny one w tym zakresie wystąpić do Trybunału Konstytucyjnego zawieszając postępowanie. Co więcej, w najnowszych orzeczeniach, w tym dotyczących wnoszonych kasacji od wyroków uniewinniających opartych na odmowie stosowania przez sądy powszechne przepisów nienotyfikowanej ustawy, Sąd Najwyższy zdaje się zmieniać dotychczasowe stanowisko, czego wyrazem jest to, iż oddala wnoszone kasacje oskarżycieli – Postanowienie SN z dnia 12 czerwca 2014r. – sygn. V KK 345/13, postanowienie SN z 19 lutego 2014r. sygn. akt IV KK 372/13, czy też Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2014r. sygn. IV KK 196/14, a przede wszystkim Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2014r. sygn. akt II KK 55/14 - K. 1587 – 1598.

Niczego nie zmienia także wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 marca 2005 roku, P 4/ 14 który wskazał na zgodność ustanowienia wskazanych norm zgodnie z konstytucyjnym trybem ustawodawczym. Wykładnia sądu konstytucyjnego nie może być wiążąca w zakresie wykładni norm prawa unijnego. Tak jak już podkreślono, taką kompetencję ma Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, odpowiedzialny za ujednolicanie stosowania prawa unijnego na terytorium Unii Europejskiej.

Z tych powodów, Sąd Rejonowy błędnie zastosował przepisy art. 14 ust. 1 oraz art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, co obligowało Sąd odwoławczy w toku kontroli instancyjnej do uznania, że zachowanie zarzucane oskarżonemu nie zawierało znamion zarzucanego mu czynu.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w stosunku do podsądnego i uwolnił go od odpowiedzialności karnoskarbowej.

Z uwagi na treść przepisu art. 436 k.p.k., Sąd odwoławczy uznał za bezprzedmiotowe odnoszenie się do pozostałych zarzutów zawartych w apelacji.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 632 pkt. 2 k.p.k. i art. 636 § 1 k.p.k. i w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy:

1. zmienił zaskarżony wyrok i uniewinnił podsądnego od popełnienia przypisanego mu czynu,
2. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

SSO Leszek Matuszewski SSO Mieczysław Małecki SSO Bożena Ziółkowska